

บทที่ 11

ผู้หญิงในจดหมายฝาก : คำสอนพิเศษ

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทนี้แล้วคุณสามารถ

- แสดงความเข้าใจถึงข้ออ้างอิงในจดหมายฝากเกี่ยวกับ
หญิงม่าย
แม่
หญิงโสด
หญิงสูงอายุ
หญิงสาว
หญิงที่แต่งงานแล้ว
หญิงที่หย่าร้าง
- เข้าใจคำสอนเกี่ยวกับการแต่งกายและอารมณ์จิตใจ

ข้อพระคัมภีร์ที่เป็นกุญแจสำคัญของบทนี้

“จงยอมฟังกันและกันด้วยความเคารพในพระคริสต์”

เอเฟซัส 5:21

คำนำ

จดหมายฝากกล่าวถึงผู้หญิงที่เป็นโสด แต่งงานแล้ว เป็นม่าย แก่และสาว ในบทนี้คุณ
จะได้ศึกษาคำสอนที่ให้ไว้แก่ผู้หญิงเหล่านี้และผู้หญิงซึ่งแบ่งแยกไว้เป็นพิเศษอื่นๆด้วย คุณจะ
ได้เรียนรู้ถึงการแต่งกายที่เหมาะสมและการวางตัวที่ถูกต้อง (ท่าที) ของผู้หญิง

การแต่งงาน

ผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ถามเปาโลเกี่ยวกับการแต่งงานและการครองตัวอยู่คนเดียว (อยู่เป็นโสดเพื่ออุทิศตัวปรนนิบัติในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า) ความคิดเห็นโดยส่วนตัวของเปาโลมีว่า คนโสดที่ยังไม่ได้แต่งงานและหญิงม่ายนั้นน่าจะเป็นสุขกว่า ถ้าเขายังคงรักษาการครองตัวอยู่คนเดียวต่อไปได้

“ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่ม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้า (คือไม่แต่งงาน) ก็ดีแล้ว” 1 โครินธ์ 7:8

เปาโลได้ออกความเห็นอีกว่า

“เหตุฉะนั้น คนใดที่แต่งงานกับคู่หมั้นของตนก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่แต่งงาน ก็ทำดีกว่า”

1 โครินธ์ 7:38

เปาโลกล่าวข้อความไว้ใน 1 โครินธ์ 7:2 ว่า การแต่งงาน หมายถึง การจัดการให้ความประสงค์ทางกายและทางอารมณ์บรรจบกันได้

“แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตน และผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน” 1 โครินธ์ 7:2

คนโสดทั้งชายหญิง ถ้าผู้ใดมีความปรารถนาเรื่องเพศรุนแรง ควรให้เขาหาหนทางแต่งงานเสีย

เปาโลให้เหตุผลในการแนะนำคนให้เลือกที่จะอยู่เป็นโสดว่า

“...ให้ท่านได้ปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย” 1 โครินธ์ 7:35

แน่นอน คุณควรแต่งงานกับผู้เชื่อด้วยกันเท่านั้น เราไม่ได้รับอนุญาตให้ “เข้าเทียมแอกด้วยกัน” กับคนที่ไม่เชื่อในการมีสัมพันธภาพจากการสมรส

หญิงม่าย

มีข้อความหนึ่งในจดหมายฝากที่เอ่ยถึงหญิงม่ายที่ยังมิได้แต่งงานใหม่

“อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี หรือผู้ที่ได้ทำการสมรสมากกว่าหนึ่งครั้ง ลงชื่อในทะเบียนแม่ม่าย และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าธรรมาชิกชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดี”

1 ทิโมธี 5:9-12

แม่ฝ่ายผู้ต้องการจะอยู่คนเดียวอย่างคนโสดและใครจะอุทิศตนเองให้แก่งานปรนนิบัติพระเจ้า จำต้องมีอายุอย่างน้อย 60 ปี และต้องเคยแต่งงานเพียงครั้งเดียว และได้พากเพียรกระทำการทำงานดีในด้านการรับใช้งานของคริสตจักรอย่างไม่มีข้อบกพร่อง

แม่ฝ่ายที่อายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้ไม่ควรเป็นสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนแม่ฝ่าย เพราะพวกหล่อนอาจตัดสินใจแต่งงานอีกและละเมิดต่อคำปฏิญาณเดิมที่จะอยู่อย่างคนโสดเพื่อปรนนิบัติพระเจ้า

1 ทิโมธี 5 สิ่งให้คริสตจักรจัดหาความอุปถัมภ์ให้แก่แม่ฝ่ายที่ไว้ที่พึ่งซึ่งไม่มีครอบครัวจะดูแล จัดหาความอนุเคราะห์ให้

ผู้หญิงสูงอายุและผู้หญิงสาว

เปาโลได้ให้คำสั่งสอนพิเศษแก่ผู้หญิงสูงอายุดังนี้

“ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีความยำเกรงพระเจ้า ให้เขาเป็นคนที่ไม่ส่อเสียด ไม่เป็นคนกินเหล้า แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงามเพื่อเป็นการฝึกสอนผู้หญิงสาวให้รักสามีและบุตรของตน” ตีโต้ 2:3-4

การสอนผู้หญิงสาวโดยผู้หญิงคริสเตียนที่สูงอายุควรเป็นส่วนหนึ่งของงานการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า และควรใส่ไว้ในโครงการของคริสตจักรให้เป็นบทบาทของผู้หญิงที่ต้องรับใช้พระเจ้าร่วมกันอย่างแยกไม่ออก ปัจจุบันนี้น่าเสียดายที่การรับใช้พระเจ้าด้านนี้ถูกมองข้ามหรือละเลยในหลายๆคริสตจักร

เปาโลแนะนำผู้หญิงสาวไว้ว่า

“.....แต่งงาน มีบุตรและดูแลบ้านเรือน” 1 ทิโมธี 5:14

ภรรยา

การแต่งงานเป็นพระบัญญัติของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มสร้างโลกเมื่อพระเจ้าสร้างเอวาให้แก่อาดัม แผนการเดิมของพระเจ้าให้มีชายหนึ่งสำหรับหญิงหนึ่งจนตลอดชีพ

การหย่าร้างไม่ใช่ส่วนหนึ่งของแผนการเดิมของพระเจ้า แต่เกิดขึ้นเนื่องมาจาก “ความกระด้าง” ในหัวใจมนุษย์ บาป “ความแข็งกระด้าง” ให้แก่หัวใจเป็นผลให้เกิดการผิดประเวณี การล่วงประเวณี และการละทิ้งกัน ซึ่งทั้งหมดก็เป็นเหตุผลที่หยิบยกมาเพื่อการหย่าร้าง

“การผิดประเวณี” หมายถึง การกระทำใดๆที่ไม่ถูกต้องในศีลธรรมทางเพศ เช่น การมีสัมพันธ์สวาทในเพศเดียวกันและในที่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน

“การล่วงประเวณี” คือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศ กับคนที่ไม่ใช่คู่ครองของตน ในจดหมายฝากที่มีไปถึงกรุงโรม เปาโลให้คำวิจารณ์ดังนี้

“เป็นต้นว่าผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้น ต้องอยู่ในกฎประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตายผู้หญิงนั้นก็พ้นจากกฎนั้น

ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปหลับนอนกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากกฎประเพณีสามีภรรยา แม้นางไปเป็นภรรยาชายอื่น ก็หาผิดประเวณีไม่” โรม 7:2-3

ขณะที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้เป็นแบบอย่างของสัมพันธภาพในการแต่งงานทางการประพฤติปฏิบัติ เปาโลก็ใช้คำอธิบายเหล่านี้เพียงเพื่อแสดงให้เราวิธีที่เราต้องเอาจริงจังต่อกฎและการลงโทษ เพื่อที่เราจะได้สามารถ “แต่งงาน” อีกครั้งหนึ่งกับองค์พระเยซูคริสต์

ไม่สำคัญเลยว่าบาปที่เราอาจกระทำนั้นเป็นบาปชนิดใด เมื่อเราเข้ามาหาองค์พระเยซูคริสต์การปรับโทษตามกฎหมายแห่งพระคัมภีร์เดิมก็ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว เราไม่ต้องตกอยู่ภายใต้กฎหรือแต่งงานกับกฎนั้นอีกต่อไปแล้ว ข้อผูกมัดใดๆก็ได้รับการเอาออกไปแล้ว เรามีสัมพันธภาพใหม่กับองค์พระเยซูคริสต์ แม้ว่าคุณได้หย่าร้างโดยไร้เหตุผลทางพระคัมภีร์ นั่นก็ไม่ถือเป็นบาปที่ให้อภัยไม่ได้ (แม้ว่าแท้จริงมันก็คือบาป) สิ่งนี้สามารถได้รับการยกบาปออกได้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกับบาปชนิดอื่น

การแต่งงาน คือ เกียรติยศ แต่การเกี่ยวข้อมีความสัมพันธ์ในทางเพศที่นอกเหนือไปจากการแต่งงานถือเป็นความผิด

“จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และให้เตียงสมรสปราศจากความชั่วช้า เพราะคนมีชู้และคนที่ล่วงประเวณีนั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา” ฮีบรู 13:4

ในเธสะโลนิกาก็ได้มีบันทึกไว้

“นี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี”

1 เธสะโลนิกา 4:3

คำสอนทั่วไปที่เปาโลให้ไว้ในจดหมายฝากซึ่งคำนึงถึงภรรยาของมัคนายกในโบสถ์ด้วย

“ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนเอาการเอางาน ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในประการทั้งปวง” 1 ทิโมธี 3:11

เปาโลได้บันทึกคำสัญญาที่งามพร้อมไว้ให้ภรรยาถือปฏิบัติสำหรับผู้ที่แต่งงานอยู่แล้วกับสามีที่ยังไม่เชื่อ

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจูงใจเขาได้ โดยไม่ต้องพูดเลยสักคำเดียว คือ เมื่อเขาได้เห็นการประพฤติที่นอบน้อมและดีงามของท่านทั้งหลายผู้เป็นภรรยา”

1 เปโตร 3:1-2

โดยการยอมจำนนด้วยความรัก ผู้หญิงที่มีสามีที่ยังไม่ได้รับความรอดสามารถทำได้เป็นอย่างดีโดยปราศจากคำพูดแม้แต่คำเดียว ก็นำเขามาถึงพระเจ้าได้ เพราะสามีจะสังเกตการสนทนา

ที่สุภาพบริสุทธิ์ของภรรยาและเห็นถึงความยำเกรงพระเจ้าในตัวเธอ เขาย่อมจะสังเกตเห็นความแตกต่างที่องค์พระเยซูคริสต์กระทำกิจอยู่ภายในชีวิตของภรรยาและผ่านทางกรปฏิบัติเป็นแบบอย่างของเธอนั้นก็ดึงดูดใจให้น้ำวสามมีให้มาถึงองค์พระผู้ช่วยให้อวด

เปาโลกล่าวว่า ถ้าสามมีที่ยังไม่เชื่อปรารถนาจะอยู่กับภรรยาของเขาละก็ เธอไม่จำเป็นต้องหย่ากับเขา

“หญิงคนใดมีสามมีที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ และสามมีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามมีนั้นเลย

แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อในพระคริสต์จะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ”

1 โครินธ์ 7.13 และ 15

อีกเหตุผลหนึ่งซึ่งเปาโล ให้อำนาจสำหรับภรรยาให้คงอยู่กับสามมีที่ยังไม่เชื่อ

“อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสิ่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดั่งนั้น”

1 โครินธ์ 7:17

ในการให้คำปรึกษา มักจะมีคำถามทำนองนี้บ่อยๆว่า ภรรยาควรจะใช้ชีวิตคู่อยู่กับสามมีที่ทำร้ายร่างกายเธอหรือบางทีก็ถูก ถ้าการทารุณนั้นเป็นไปในทางเพศสัมพันธ์กับลูกๆ จึ่งจะถือว่าผิดประเวณีและเธอก็มีข้ออ้างในการหย่าเรื่องเขาเป็นคนต่ำช้า แต่ถ้าเป็นเพียงการทำร้ายร่างกายธรรมดา...เป็นต้นว่า ทบ ตี ละ

พระคัมภีร์บ่งชี้ให้ชัดเจนว่า ร่างกายคือ “พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นสมบัติของพระเจ้า และใครก็ตามบังอาจทำให้ต่างพร้อยเสียความบริสุทธิ์ พระเจ้าจะทำลายผู้นั้น ถ้าผู้หญิงยังคงอยู่กับสามมีผู้ทำร้ายร่างกายเธอและลูก ก็เท่ากับว่าเธอกำลังเสนอให้ชาย ผู้นั้นถูกทำลายโดยพระเจ้า แม้ว่าการทำร้ายร่างกายไม่ถือเป็นข้ออ้างทางการหย่า แต่เธอก็ควรเคลื่อนย้ายตัวเองและลูกให้พ้นจากการเผชิญหน้ากับเขา จนกว่าเขาจะได้รับคำปรึกษาและเอาชนะปัญหานี้ได้

ข้อความที่เกี่ยวข้องกัน

เราได้ยกข้อความหลายตอนจาก 1 โครินธ์ 7 เพื่อชี้ถึงเรื่องในบทนี้ บัดนี้ให้ยุติไว้และอ่าน 1 โครินธ์ ทั้งบทให้จบซึ่งเกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องของการเป็นโสดและการแต่งงาน

ยังมีข้อความอีกหลายตอนในจดหมายฝากซึ่งเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ภาพของสามมีภรรยา

“ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามมีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ฝ่ายสามมีก็จงรักภรรยาของตน และอย่ามีใจหมิ่นชั่งต่อนาง” โคลโลสี 3:18-19

“ฝ่ายภรรยา จงยอมฟังสามีของตน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่า สามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักร คริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น

ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร

เพื่อจะได้ทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์ โดยการทรงชำระด้วยน้ำและพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้มีคริสตจักรที่มีสง่าราศี ไม่มีตำหนิหรือรอยหรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนกับรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง

เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมเหมือนพระคริสต์ ทรงกระทำแก่คริสตจักร

เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงจะละบิดามารดาของตน ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน

ความจริงที่ฝังอยู่ในข้อนี้สำคัญ ส่วนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงพระคริสต์และคริสตจักร

ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน” เอเฟซัส 5:22-33

การยอมจำนน

บางครั้งข้อความที่คุณเพิ่งอ่านจบก็ถูกนำไปประยุกต์ใช้อย่างไม่ถูกต้องนัก คือ เพื่อที่จะบีบบังคับผู้หญิงให้ยอมเป็นทาส สามียพยายามชักจูงภรรยาให้กระทำชั่วโดยเรียกร้องตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่าภรรยาต้องยอมจำนนต่อสามี พวกเขาได้เอา “ความเป็นเจ้านาย” ไปวางไว้เหนือภรรยาและคาดหวังให้เธอปฏิบัติตนเยี่ยงคนรับใช้หรือทาส

ความคิดเรื่องการยอมจำนนที่ถูกต้องซึ่งอธิบายไว้ ณ ที่นั่นคือ แบบอย่างของสัมพันธภาพระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักรซึ่งถูกเอ่ยถึงในฐานะเป็น “เจ้าสาวของพระองค์” เปาโลบ่งชี้ว่าท่านได้พูดถึงสัมพันธภาพเช่นนี้ไว้ในข้อพระคัมภีร์ 32 พระเยซูจะไม่มีวันขอร้องให้เจ้าสาวของพระองค์ทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องศีลธรรมและสามีก็ไม่ควรทำเช่นนั้นด้วยเป็นอันขาด

ในหนังสือกิจการของอัครทูต คุณได้เรียนรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นแก่สัฟฟีรา เมื่อเธอตกลงเห็นด้วยกับสามีที่จะร่วมส่วนในแผนการที่ผิดศีลธรรม ในเรื่องจริยธรรมที่ตรงข้ามกับกฎของพระเจ้า ผู้หญิงไม่ควรยอมจำนน เธอต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าและจะต้องถูกพิพากษาในความผิดบาปส่วนของเธอด้วย

เปาโลได้ขยายความการถกเถียงเรื่องนี้ไว้ในโคโลสี:

“ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า” โคโลสี 3:18 การยอมจำนนนั้นต้องเป็น “การสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า” การยอมจำนนเพื่อปฏิบัติสิ่งที่ผิดศีลธรรมนั้นไม่ใช่ ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และไม่เป็นการสมควร

ยังมีความจริงที่สำคัญอีกหลายประการเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างสามีและภรรยา ซึ่งอุปมาเหมือนพระคริสต์กับคริสตจักรของพระองค์

คริสตจักรปรนนิบัติพระเยซูด้วยใจสมัครมิใช่ด้วยการบังคับ ฉะนั้นผู้ชายไม่ควรบังคับภรรยาให้ยอมจำนน เธอต้องทำด้วยสมัครใจเพราะว่าเธอได้เห็นความรักของพระคริสต์สำแดงผ่านทางสามีของเธอ

สามีก็เช่นกันถูกสั่งให้รักภรรยาเหมือนเช่นที่พระคริสต์รักคริสตจักร ถ้าสามีมีความรักอย่างแท้จริงด้วยความรักที่ยอมเสียสละตนเองซึ่งเหมือนกับที่พระคริสต์รักคริสตจักรแล้วละก็ ภรรยายอมมีความปรารถนาที่จะยอมจำนนและทำความพึงพอใจให้สามีในทุกสิ่งเช่นเดียวกับผู้เชื่อที่แท้จริงปรารถนาที่จะทำให้พระเยซูพอพระทัย

โปรดจำไว้ว่า พระเยซูทรงประทานความรักสมบูรณ์ที่ไม่มีที่ติแก่คริสตจักร แม้ว่าคริสตจักรมิได้ดีพร้อมในการยอมจำนนต่อพระองค์

สามีก็ควรยึดปฏิบัติให้เหมือนพระองค์ คือ ให้ความรักที่สมบูรณ์แก่ภรรยาของเขา แม้ว่าเธออาจยังไม่ยอมจำนนต่อเขาอย่างสิ้นเชิง แน่แน่นอนที่เดียวภรรยาใดเป็นผู้เชื่อที่แท้จริงซึ่งมีสามีที่รัก

เธอในลักษณะนี้ย่อมจะมีแรงผลักดันให้รู้จักเอาใจและยอมจำนนต่อความเป็นผู้นำเหมือนดังเช่นที่เธอปฏิบัติต่อพระคริสต์

เป็นสิ่งจำเป็นมากที่จะต้องเข้าใจว่าบทความนี้มีได้กำลังพูดถึงการแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่มีพระเจ้า แต่เป็นการพูดถึงการแต่งงานที่ประกอบด้วยชีวิตของผู้เชื่อที่มีวิญญาณเดียวกันสองคน ซึ่งมีสัมพันธภาพทางธรรมชาติคล้ายคลึงกัน คือ มีวิญญาณเดียวกันทั้งในเรื่องพระคริสต์และคริสตจักร

เปาโลกำลังบอกว่าถ้าคุณแต่งงานกับผู้ชายคริสเตียนผู้ซึ่งพร้อมที่จะยอมตายเพราะความรักที่มีต่อคุณ คุณก็ต้องเชื่อฟังและยอมจำนนต่อเขาให้เท่าเทียมกัน

สามีต้องรักใคร่ทนุถนอมและเลี้ยงดูภรรยาเพราะว่าทั้งสองเป็นเนื้อเดียวกันและทั้งคู่ก็เป็นอวัยวะในพระกายเดียวกันของพระคริสต์ ภรรยาต้องเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในชีวิตของสามี เพราะผู้ชายต้องละบิดามารดาและญาติพี่น้องอื่นๆทุกคนและมาอยู่กับภรรยาตามที่พระเจ้าต้องการให้เขาเป็นเนื้อเดียวกัน เขาจึงต้องรักภรรยาให้มากเท่ากับที่เขารักร่างกายของตนเอง

ความจริงข้อนี้จะทำให้การยอมจำนนและการเคารพยำเกรงสามีกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดีแก่ภรรยา เธอสามารถยอมจำนนแก่เขาได้อย่างง่ายดาย เหมือนดังเช่นที่เธอยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง

จงสังเกตข้อพระคัมภีร์ที่นำหน้าบทความนี้ซึ่งเราควรนำมาทบทวนอีกที

“จงยอมฟังกันและกันด้วยความเคารพในพระคริสต์” เอเฟซัส 5:21

ผู้เชื่อทุกคน ทั้งชายและหญิง สามีและภรรยา ต้องยอมจำนนแก่กันและกัน และมีความปรารถนาที่จะปรนนิบัติซึ่งกันและกันให้เป็นที่พอพระทัยในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปโตรก็ให้คำวิจารณ์เกี่ยวกับผู้หญิงในพระคัมภีร์เดิมและการยอมจำนนต่อสามีด้วย

“บรรดาสตรีผู้ทรงศีลในครั้งโบราณนั้น ผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นนั้นและเชื่อฟังสามีของตน

เช่นนางซาราห์ที่เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย...” 1 เปโตร 3:5-6

ขณะที่นางซาราห์พูดกับอับราฮัมด้วยความเคารพและเชื่อฟังท่านนั้น นั้นมิได้หมายถึงเธอรู้สึกขาดอิสระที่จะแบ่งปันแสดงความคิดเห็น เห็นได้ชัดจากโอกาสสำคัญครั้งหนึ่งเมื่อเธอขอร้องอับราฮัมให้ไลอิซมาเอลไปเสียและอับราฮัมไม่ปฏิบัติตาม พระเจ้าจึงตรัสกับอับราฮัมว่า

“ซาราห์ขออะไร จงยอมตามที่นางขอเถิด” ปฐมกาล 21:12

พระเจ้าทำให้คำแนะนำของนางซาราห์เป็นผลสำเร็จเพราะว่าพระองค์ทรงทราบดีว่าอับราฮัมยังคงห่วงใยอิซมาเอลประสาพ่อ แต่แผนการของพระเจ้ามีว่า อิสอัคต้องเป็นผู้สืบเชื้อสายทางมรดกของอับราฮัมและเป็นบุตรแห่งพันธสัญญาระหว่างพระองค์กับอับราฮัม

แม่

มีข้อความหลายตอนในจดหมายฝากซึ่งสั่งให้ผู้หญิงผู้เป็นแม่ประพฤติปฏิบัติ และบ่งชี้ว่านั่นคือความรับผิดชอบของแม่

เลี้ยงดูและรักใคร่ทูลนอมนลูก

ในจดหมายฝากซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมืองเซสโตนิกา เปาโลให้ภาพที่แจ่มชัดของแม่ที่เป็นคริสเตียนเมื่อท่านกล่าวว่า

“เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยนเหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน

เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเพื่อแม่เจ้าจอน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศตัวเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา” 1 เซสโตนิกา 2:7-8

เปาโลเปรียบเทียบการปรนนิบัติรับใช้ของท่านออกมาเป็นภาพของแม่ผู้มีพระเจ้าอยู่ในใจ เลี้ยงดูทูลนอมนรักใคร่จัดหาทุกสิ่งเพื่อลูก

เป็นแม่บ้านผู้ดูแลรักษาบ้าน

เปาโลกล่าวว่าผู้หญิงควรจัดบ้านและดูแลรักษาบ้าน

“.....ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน มีความเมตตา และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้” ทิตัส 2:5

ผู้หญิงบางคนถูนวนายกับงานรับใช้ของคริสเตียนแต่ทิ้งบ้านเรือนไว้ในสภาพที่น่าละอายและลูกๆก็ขาดการอบรม แล้วก็อ้างว่าที่ประพฤติแบบนั้นเพราะทำตาม “น้ำพระทัยพระเจ้า” ในบางกรณีถึงกับมีเหตุการณ์ร้ายขนาดลูกๆ กลายเป็นเด็กเหลวไหลเสเพลและชีวิตการแต่งงานก็ต้องอับปางลง

แต่ในข้อพระคัมภีร์ที่ยกมานั้นบ่งชี้ว่าผู้หญิงต้องรับผิดชอบต่อภารกิจเรื่องการดูแลรักษาความสะอาดและจัดการทุกสิ่งในบ้านซึ่งรวมทั้งลูกๆด้วย ถ้าไม่ปฏิบัติในสิ่งที่ควรทำเหล่านี้ก็เท่ากับเปิดทางให้ซาตานฉวยโอกาสนำเรื่องร้ายมาให้ การกลับกลายเป็นทำให้คนไม่เชื่อใจมีน้ประมาทมากกว่าจะถวายเป็นเกียรติแด่พระวาระของพระเจ้า

ที่เตือนดังนี้มิได้หมายความว่า ผู้หญิงคริสเตียนไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับงานปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าดังที่ท่านได้เรียนรู้มาแล้วจากหนังสือกิจการของอัครทูตและจากจดหมายฝากต่างๆ เรื่องผู้หญิงที่แต่งงานแล้วซึ่งมีประสิทธิภาพในงานรับใช้ในคริสตจักรยุคต้น แต่การเข้าไปมีส่วนในงานรับใช้งานของคริสเตียนหรือเข้าร่วมทำกิจกรรมอื่นๆ ขณะที่ปล่อยทิ้งบ้านและผู้คนในบ้านให้ทนทุกข์นั้นไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าเด็ดขาด

สอนลูกให้มีความเชื่อ:

เปาโลเตือนใจทิโมธีว่า “และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์” (2 ทิโมธี 3:15) เปาโลยกย่องแม่ของทิโมธีและยายด้วยสำหรับการสั่งสอนลูกหลานให้มีความเชื่อ “ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออย่างจริงใจของท่าน อันเป็นความเชื่อซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลธัสยายของท่าน” 2 ทิโมธี 1:5

แม่คริสเตียนควรสอนพระวจนะของพระเจ้าแก่ลูกๆตั้งแต่วัยแรกเริ่ม แม่ต้องปลูกฝังความรู้เรื่องพระเจ้าและแผนการของพระองค์ลงในชีวิตลูก การสั่งสอนควรรวมถึงวินัยอันเป็นกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและสังคม และการรู้จักให้เกียรติและเคารพพ่อแม่ตลอดจนคนอื่นๆด้วย

ผู้หญิงกับการมีลูก

บทความพิเศษในจดหมายฝากทิโมธีเอ่ยถึงผู้หญิงเกี่ยวกับการมีลูก “ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมขึ้นก่อน แล้วจึงถึงเอวา และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกหลง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกหลง จึงได้กระทำบาป แต่กระนั้นผู้หญิงก็จะรอดได้ด้วยการมีบุตร ถ้ายังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความสงบเสงี่ยม” 1 ทิโมธี 2:13-15

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้ผ่านการอธิบายมาแล้วในการอ้างถึงผู้หญิงว่า ควรเจียบสงบเสงี่ยมในโบสถ์ ดังนั้นคำถามอื่นเกี่ยวกับบทความเดียวกันนี้จะเล็งว่าหมายถึง “รอดได้ผ่านการมีบุตร”

แม้ว่าในครั้งแรกนั้นบาปได้เข้ามาสู่โลกนี้ผ่านทางผู้หญิง พระเจ้าก็ทรงวางแผนการว่า ต้องผ่านทางผู้หญิง พระผู้ไถ่บาปแก่มวลมนุษยชาติคือ องค์พระเยซูคริสต์ซึ่งจะเสด็จมาโดยการมีบุตร ความรอดจึงมาถึงมนุษย์ทั้งโลก (รวมทั้งผู้หญิงซึ่งเป็นต้นกำเนิดของบาป) จะได้รับความรอดโดยการมีบุตรนี้

เปาโลเน้นถึงบทบาทของผู้หญิงซึ่งนำพระผู้ไถ่มาสู่โลกนี้ไว้ในหนังสือกาลาเทีย “แต่เมื่อครบกำหนดแล้วพระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร” กาลาเทีย 4:4-5

เมื่อเวลาที่เหมาะสมมาถึง พระเจ้าก็ทรงใช้ผู้หญิงเป็นผู้ให้กำเนิดพระผู้ไถ่เพื่อทำให้เป็นไปได้สำหรับมนุษยชาติที่จะได้กลับคืนมาสู่สัมพันธภาพอันถูกต้องกับพระองค์ นี่คือนี่ที่มีความหมายตามที่เรารู้ว่า ผู้หญิงจะได้รับความรอดผ่านทาง “การมีบุตร”

ซึ่งมิได้หมายถึงว่า การมีบุตรจะช่วยให้ผู้หญิงรอด คนที่บังเกิดใหม่และมีประสบการณ์การกลับใจและได้รับการยกบาปแล้วเท่านั้นที่รอดได้ ไม่ได้หมายถึงผู้หญิงซึ่งไม่มีลูกเลยจะไม่ได้รับความรอด

ข้ออ้างอิงต่างๆอีกหลายประการ

ข้ออ้างอิงบางประการในหนังสือจดหมายฝากกล่าวถึงผู้หญิงหลายระดับ เปาโลพูดถึง “ผู้หญิงบาบิโลเนีย”

“เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้านแล้วลวงหญิงที่บาบิโลเนียหา ด้วยบาปและหลงไหลไปด้วยต้นเหตุต่างๆไปเป็นเซลย” 2 ทิโมธี 3:6

เนื้อหาสาระของข้อพระคัมภีร์ที่บ่งชี้ว่า เปาโลกำลังเตือนและต่อต้านบรรดาผู้ที่ถือศาสนาแต่เปลี่ยนอก เขามักปรากฏตัวตามบ้านผู้เชื่อ แต่ไม่ได้มีชีวิตบริสุทธิ์สะอาดให้เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตาม เบื้องหลังการทำตัวเคร่งศาสนาเพื่อล่อลวงให้ผู้หญิงทำบาป

ผู้หญิงอีกประเภทหนึ่งในจดหมายฝากก็คือ ผู้หญิงแห่งความเชื่อซึ่งได้เอ่ยถึงไว้ในหนังสือฮีบรู 11 สิ่งเหล่านี้รวมถึงผู้หญิงผู้ได้รับพวงของนางที่กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก (ข้อ 35) นางซาราห์ภรรยาของอับราฮัม (11) และนางราห์บผู้หญิงแพศยาซึ่งได้ช่วยคนสอดแนมผู้เข้าไปในแผ่นดินพระสัญญาของพระเจ้า (31) ผู้หญิงเหล่านี้ล้วนได้รับการกล่าวถึงในด้านความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า

ผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตรต้องมีความเจ็บปวดทรมานเพียงใด การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยโลกที่บาปก็จะนำความทุกข์ทรมานมาให้เช่นเดียวกัน

การแต่งกายและอารมณ์จิตใจ

หัวข้อสุดท้ายในจดหมายฝากซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้หญิง แสดงให้เห็นเรื่องการแต่งกายและอารมณ์จิตใจ (ซึ่งหมายถึงพฤติกรรมและที่ท่า)

เปาโลกล่าววว่า

“ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า” 1 ทิโมธี 2:9-10

ผู้หญิงในสมัยของเปาโลตกแต่งประดับประดาทรงผมอย่างเลอเลิศ แต่ละแบบประดิษฐ์ประดอยประณีตหรูหรา บางคนก็ถักเปียด้วยสายเส้นด้ายทองคำและเพชรพลอย เปาโลไม่ตำหนิสภาพที่ปรากฏ แต่เตือนสติว่าผู้หญิงควรพิจารณาความสำคัญของสิ่งที่มาก่อนและหลัง อันดับแรกควรเน้นย้ำที่ “การงานที่ดี” มากกว่าการแต่งกายประดับผมและสไตล์ที่น่าสมัย

เปโตรก็ได้วิจารณ์เรื่องการแต่งกายของผู้หญิงและอารมณ์จิตใจว่า

“การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก ด้วยการถักผมประดับด้วยเครื่องทองคำและนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม (ภาษาอังกฤษมีคำว่า “เท่านั้น” ด้วย)

แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้ลือมสลายคือ ด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งในสายพระเนตรพระเจ้า” 1 เปโตร 3:3-4

บทความนี้ขัดแย้งขัดคำหาคความสงสัยใดๆในคำวิจารณ์ของเปาโล เพราะเปโตรไม่ได้ กล่าวว่าการถักเปียผมหรือการสวมใส่ทองคำเป็นสิ่งผิดใดๆเลยและท่านก็ไม่ได้กล่าวว่าการตกแต่งสวมใส่เสื้อผ้าเป็นสิ่งผิดแต่อย่างใดในบทความเดียวกัน

เปโตรกำลังเน้นว่าพระเจ้าให้คุณค่าแก่การตกแต่งกายจิตใจมากกว่า ผู้หญิงควรย้ำเตือนตนเองถึงการพัฒนาฝ่ายวิญญาณให้มากกว่าสิ่งที่ปรากฏภายนอก

ทั้งเปโตรและเปาโลกำลังกล่าวถึงเรื่องความสำคัญว่าอะไรควรมาก่อนมาหลังมากกว่า จะกำหนดเป็นกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องว่าผู้หญิงควรแต่งกายอย่างไร

ใจความสำคัญที่คำนึงถึงสภาพที่ปรากฏของผู้หญิงซึ่งเปาโลและเปโตรกำลังสอนก็คือ

1. ผู้หญิงควรแต่งตัวอย่างสุภาพ
2. ผู้หญิงควรเน้นย้ำความเจริญพัฒนาทางฝ่ายวิญญาณ (มนุษย์ตัวในที่ซ่อนเร้นอยู่ใน

จิตวิญญาณ) ยิ่งกว่าการตกแต่งประดับประดาแต่เพียงภายนอก (สิ่งที่ปรากฏภายนอก)

การพิจารณาต้องคำนึงถึงหลักทั่วไปในคำสอนของเปาโลด้วย ในบทความซึ่งท่านกล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เรียกว่า “การปฏิบัติตนที่มักจะเป็นที่สงสัย”

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้เปิดเผยแล้วว่า เนื้อสัตว์นั้นเรารับประทานได้ด้วยการโมทนาพระคุณพระเจ้าที่ทรงจัดเตรียมให้ (โรม 14) แต่ผู้เชื่อบางคนจมปลักอยู่กับธรรมเนียมยิวจนต่อต้านผู้เชื่ออื่นที่รับประทานเนื้อสัตว์ เขายังคงถือตามกฎการงดเว้นอาหารตามพระคัมภีร์เดิมต่อไป

ข้อความจากทั้งสองตอนที่คุณได้อ่านนั้นมีจุดประสงค์ให้ผู้หญิงเป็นคนอ่อนสุภาพ แต่มีบางคนนำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไปต่อต้านผู้หญิงเพื่อจงใจที่จะ “กดผู้หญิงให้ต่ำไว้”

แต่องค์พระเยซูคริสต์ทรงประกาศแก่เหล่าอัครสาวกที่เป็นผู้ชายว่า “คนที่มีใจอ่อนโยนก็เป็นสุข” ดังนั้นเราจึงไม่สามารถอ้างเอาคุณภาพของการอ่อนโยนที่ได้เอ่ยถึงไว้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ซึ่งกล่าวด้วยเรื่องผู้หญิงมาตีความหมายแต่เพียงว่าให้คริสเตียนผู้หญิงเท่านั้นที่ต้องอ่อนโยน ผู้ชายก็ต้องสำแดงความอ่อนสุภาพให้เป็นที่ประจักษ์เท่ากันกับผู้หญิงด้วย

หนังสือสุภาพศตก็ได้สรุปเรื่องการแต่งกายของผู้หญิง ด้านอารมณ์และจิตใจด้วยเมื่อกล่าวเตือนสติผู้หญิงว่า

“เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเจ้าสมควรได้รับคำสรรเสริญ” สุภาพศต 31.30

บททดสอบด้วยตนเอง บทที่ 11

1. จงเขียนข้อพระคัมภีร์ที่เป็นกุญแจสำคัญของบทนี้จากความทรงจำ

---

2. ผลประโยชน์ฝ่ายวิญญาณในการอยู่เป็นโสดตามที่เปาโลได้อ้างถึงไว้ใน 1 โครินธ์ 7.35 นั่นคืออะไรบ้าง

---

3. จงอ่านแต่ละประโยคข้างล่างนี้ ข้อใดถูกจงใส่อักษร ก ในช่องว่างข้างหน้า ถ้าผิดจงใส่ ผ

- เปาโลเชื่อว่าการแต่งงานเป็นสิ่งผิด (ผิดที่แต่งงาน)
- แม่ฝ่ายที่จะสาบานตัวว่าจะอยู่เป็นโสดเพื่องานปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าควรมีอายุเกิน 60 ปี
- ถ้าสามีของผู้ไม่เชื่อต้องการจะอยู่กับภรรยา ภรรยาไม่ควรอนุญาต
- ผู้หญิงคริสเตียนสูงอายุควรสอนผู้หญิงคริสเตียนที่อายุน้อย
- การยอมจำนนระหว่างสามีและภรรยาเป็นรูปแบบหนึ่งของสัมพันธภาพระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร
- ภรรยาควรยอมจำนนต่อสามีเสมอ แม้ว่าจะถูกขอร้องให้ทำผิดศีลธรรม
- ทั้งผู้ชายและผู้หญิงควรยอมจำนนต่อกันและกัน
- ผู้หญิงต้องมีลูกเพื่อที่จะ “รอดโดยการมีบุตร”

4. จงบอกความคิดเห็นหลักสองประการซึ่งสอนโดยเปโตรและเปาโล

สำหรับศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง

บทนี้กล่าวถึงการศึกษากับผู้หญิงในจดหมายฝากต่างๆ

ในบทที่สิบได้รวบรวมข้ออ้างอิงทั้งหมดเกี่ยวกับผู้หญิงที่มีในจดหมายฝากต่างๆไปแล้ว ให้ดูหัวข้อ “สำหรับศึกษาต่อ” ถ้าคุณสามารถทำสิ่งนี้ได้แล้วก็หมายถึงคุณสามารถทราบบทสรุปของแต่ละบทความที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงในหนังสือเหล่านี้

คุณอาจจะต้องการศึกษาเรื่องที่มีเนื้อหาสาระที่คุณสนใจเป็นพิเศษ ถ้าเช่นนั้นจงเลือกหัวข้อที่คุณสนใจมาก (ตัวอย่างเช่น คุณอาจจะสนใจศึกษาข้อพระคัมภีร์ที่ว่าด้วยเรื่องการหย่าร้างหรือข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับหญิงม่าย)

ขอให้ทบทวนบทสรุปข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ในบทที่สิบ ในหัวข้อ “เพื่อศึกษาต่อ” ศึกษาข้อความทั้งหมดเกี่ยวกับหัวข้อที่คุณเลือก นี่เป็นวิธีศึกษาพระคัมภีร์ตามแบบ “ศึกษาตามหัวข้อ” เพราะว่าจะเป็นการมุ่งเน้นเฉพาะที่พระคัมภีร์กล่าวไว้เกี่ยวกับหัวข้อหนึ่งโดยเฉพาะ

คำตอบบททดสอบด้วยตนเอง บทที่ 11

1. จงยอมฟังกันและกันด้วยความเคารพในพระคริสต์   เอเฟซัส 5.21

2. ให้ท่านได้ปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย   1 โครินธ์ 7.35

3. a. ผ
b. ถ
c. ผ
d. ถ
e. ถ
f. ผ
g. ถ
h. ผ

4. ผู้หญิงควรแต่งตัวอย่างสุภาพและควรเน้นย้ำความเจริญฝ่ายวิญญาณยิ่งกว่าการตกแต่งประดับประดาแต่เพียงภายนอก